

Ο Άγιος γεννήθηκε στις 13 Νοεμβρίου του 354 στην Αφρική, και συγκεκριμένα στην Ταγάστη της Νουμιδίας δηλαδή στην σημερινή Αλγερία. Εκεί γεννήθηκε ο Αυγουστίνος. Ο πατέρας του ονομάζεται Πατρίκιος, η δε μητέρα του ονομάζεται Μόνικα. Η Μόνικα ήταν ευσεβής αλλά ο πατέρας του ειδωλολάτρης. Ζούσε ζωή έκλυτη, μακριά από τον Θεό.

Και το ίδιο παρότρυνε και τον γιο του να κάνει. Τον έσπρωχνε συνεχώς προς την αμαρτία. Ήθελε να τον βλέπει να γυρίζει εδώ κι εκεί. Παράλληλα όμως, και παρά τις αντιρρήσεις του Αυγουστίνου, ήθελε το παιδί του να σπουδάσει. Ο Αυγουστίνος στις Εξομολογήσεις του περιγράφει τον εαυτό του· "Δεν ήμουν από τα παιδιά τα ήρεμα και ήσυχα". Και πράγματι ήταν από τούς ζηηρούς τούς νέους, από αυτούς που δεν σηκώνουν εύκολα την φωνή της μάνας και του πατέρα. Ήταν από τα παιδιά που δεν έπαιρναν εύκολα από λόγια αλλά ούτε και από γράμματα έπαιρνε. Δεν του άρεσαν τα γράμματα. Ο ίδιος αναφέρει ότι· "Δεν ήθελα να πηγαίνω σχολείο. Με το ζόρι με έστελναν οι γονείς μου. Πολλές φορές πήγαινα αδιάβαστος, δεν ήξερα μάθημα, αλλά αυτό δεν με ενδιέφερε, ούτε έδινα σημασία καν, αλλά οι γονείς μου με πίεζαν να μάθω. Δεν αγαπούσα καθόλου τα γράμματα, ούτε ήθελα να σπουδάσω, ούτε ήθελα να κάτσω να διαβάσω ποτέ μου". Ο ίδιος όμως αργότερα αναφέρει ότι αυτός ο εξαναγκασμός εκ μέρους των διδασκάλων του κι αυτή η μελέτη που πιεζόταν να κάνει, τελικά τον ωφέλησε.

Σήμερα, βέβαια, οι ψυχολόγοι ισχυρίζονται και συμβουλεύουν τούς γονείς να μην μαλώνουν τα παιδιά, να μην τούς φωνάζουν και προπαντός να μην γίνονται βίαιοι. Δεν μιλάμε για βιαιότητες και για άγριο ξύλο, αλλά το λέει και η αγία Γραφή ότι "όποιος φοβάται το ραβδί του χάνει το παιδί του". Ο Πατρίκιος όμως και η Μόνικα δεν δίσταζαν να στριμώξουν τον Αυγουστίνο για να μελετάει. Καθώς τα χρόνια περνούσαν ο Αυγουστίνος άλλαξε. Από μέτριος έως κακός μαθητής έγινε καλός και μελετηρός. Στην ηλικία των 15 ετών άρχισε να συλλαμβάνει ότι τα γράμματα έχουν αξία και ότι η πίεση που εξασκούσαν οι γονείς του σ' αυτό το θέμα τον ωφελούσε.

Πήγε λοιπόν στην γειτονική πόλη Μάλδαβα για να προχωρήσει τις σπουδές του. Εκεί όμως δεν άργησε να παραστρατήσει. Ήταν νέος και οι νέοι είναι ευκολαπάτητοι, εύκολα δηλαδή απατώνται από την ομορφιά και τις χαρές της ζωής και ξεγελιούνται. Διότι δεν κυριαρχεί στην σκέψη τους η λογική αλλά το συναίσθημα και όλα τα άλλα, γι' αυτό και εύκολα γλιστρούν και πέφτουν. Έτσι λοιπόν και ο Αυγουστίνος άρχισε μαζί με τις σπουδές να ξενυχτάει, άρχισε να γυρνάει με διάφορες κοπέλες, πότε με την μια και πότε με την άλλη. Ζούσε μια ζωή έκλυτη, ανήθικη, διεφθαρμένη, όπως ο ίδιος ομολογεί.

Στα 18 του χρόνια απέκτησε το πρώτο του εξώγαμο παιδί. Κάποια από τις πολλές γυναίκες που ζούσαν κατά καιρούς μαζί του έμεινε έγκυος και έτσι ο Αυγουστίνος βρέθηκε ξαφνικά με μια παράνομη γυναίκα και ένα εξώγαμο παιδί. Επέστρεψε πίσω στο σπίτι του. Η μητέρα του θρηνούσε. Θρηνούσε και έκλαιγε η Μόνικα βλέποντας την κατάντια του παιδιού της. Χανόταν ο Αυγουστίνος της. Έβλεπε το παιδί της να χάνεται. Τον έβλεπε να απομακρύνεται όλο και περισσότερο από τον δρόμο του Θεού, από τον ίδιο δρόμο. Και ενώ εκείνη μια ζωή ολόκληρη προσπαθούσε να του εμφυσήσει την αγάπη προς τον Θεό, ο πατέρας του είχε καταφέρει και είχε σπείρει τα ζιζάνια της ασωτίας και της αμαρτίας.

Ο Πατρίκιος όμως κοιμήθηκε και πήγε στην Βασιλεία των Ουρανών. Αυτός ο ειδωλολάτρης που έσπρωχνε στην αμαρτία το ίδιο του το παιδί με ελαφρά συνείδηση, λίγο πριν πεθάνει μετανόησε χάρις στα δάκρυα της καλής Μόνικας που με υπομονή και αγάπη προσευχόταν για την μετάνοια του άνδρα της. Και οι προσευχές της δεν πήγαν χαμένες, αφού λίγο πριν πεθάνει ο Πατρίκιος μετανόησε και βαπτίσθηκε Χριστιανός. Παρέδωσε την ψυχή του στα χέρια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Και η Μόνικα έμεινε μόνη της. Χήρα, με έναν γιο βουτηγμένο στην παρανομία της αμαρτίας. Ο πόνος της έγινε προσευχή. Συνεχώς γονάτιζε, ύψωνε τα χέρια της στον ουρανό και φώναζε: "Θεέ μου σώσε μου τον Αυγουστίνο. Θεέ μου

σώσε μου το παιδί μου. Θεέ μου λυπήσου το. Χάρισε του μετάνοια Θεέ μου. Χάρισε του την σωτηρία Σου, κάντο γνώστη του θελήματός Σου".

Ο Αυγουστίνος συνέχιζε την αμαρτωλή ζωή του. Όταν επέστρεψε πίσω, η μητέρα του δεν τον δέχθηκε στο σπίτι. "Όχι Αυγουστίνε, σ' αυτήν την κατάσταση δεν μπορώ να σε δεχθώ στο σπίτι μου σαν Χριστιανή μάνα. Πάρε την παράνομη γυναίκα σου και το παιδί σου και πήγαινε να ζήσεις όπου θέλεις". Και του έκλεισε την πόρτα. Και ο Αυγουστίνος απομακρύνθηκε, συνεχίζοντας την ίδια άσωτη ζωή. Μέσα σ' αυτά τα χρόνια αποκαλύπτεται όμως και η ιδιοφυΐα του. Διαθέτει ένα σπάνιο ρητορικό τάλαντο. Διαβάζει και μελετά φιλοσόφους και ιδιαίτερα του αρέσει ο Κικέρωνας, σε σημείο, που διαβάζοντάς τον, νοιώθει να τον ανεβάσει σε ύψη πνευματικά. Σε κάποια στιγμή της ζωής του ανοίγει και την Αγία Γραφή, για την οποία τόσα είχε ακούσει από την μητέρα του. Την διαβάζει για λίγο και μετά της δίνει μια και την πετάει λέγοντας: "Πολύ φτηνό αυτό το βιβλίο για έναν φιλόσοφο σαν κι εμένα. Πολύ απλό για τις φιλοσοφικές μου γνώσεις". Μια ευκαιρία χάνεται, γιατί η πρόχειρη μελέτη της Αγίας Γραφής τον ξεγελάει και την απορρίπτει ως βιβλίο απλό και γελοίο. Μια δεύτερη ευκαιρία παρουσιάζεται όταν κάποτε αρρώστησε βαρεια και τότε σκέφθηκε τον θάνατο, μετανόησε και ζήτησε να βαπτισθεί. Σύντομα όμως έγινε καλά, η βάπτιση αναβλήθηκε και ο Αυγουστίνος συνέχισε να ζει μέσα στην αμαρτία. Ήξερε όμως ο Θεός γιατί τότε δεν επέτρεψε να βαπτισθεί ο Αυγουστίνος. Και δεν επέτρεψε, διότι ήξερε εκ των προτέρων, ως παντογνώστης, ότι δεν είχε ακόμη σκοπό να ταπεινωθεί ο Αυγουστίνος. Έβλεπε το υπερήφανο βλέμμα του. Έβλεπε ότι και πάλι θα ξανακυλιόταν στην αμαρτία και γι' αυτό και δεν επέτρεψε να μολύνει το βάπτισμά του.

Ο Αυγουστίνος μπλέχτηκε μέσα στις φιλοσοφικές του ιδέες και κατέληξε στα δίχτυα της αιρέσεως των Μανιχαίων. Τι αίρεση ήταν οι Μανιχαίοι; Ανακάτευαν την ελληνική, την Ιουδαϊκή και την Χριστιανική θρησκεία. Ήταν ένα μίγμα όλων αυτών των πραγμάτων. Οι αναζητήσεις του Αυγουστίνου τον οδήγησαν στο να πειραματισθεί σε κάθε τι που τον ελκύει. Ο Αυγουστίνος ήταν πνεύμα ανήσυχο, από εκείνα τα πνεύματα που αναζητούν και ψάχνουν για την αλήθεια. Ψάχνουν να βρουν νερό να ξεδιψάσουν. Αλλά ο Αυγουστίνος το νερό το αναζητούσε στα θολά νερά. Το ζήτηγε μέσα στη θάλασσα κι έπινε νερό αλμυρό και δεν μπορούσε να ξεδιψάσει. Έτσι αρκετά χρόνια βασανίζεται μέσα στην τρομερή αίρεση των Μανιχαίων. Γίνεται τρομερός και φανατικός υποστηρικτής της. Θρηνεί η μάνα του και κλαίει. Δεν φτάνει που το παιδί της ζει μέσα στην αμαρτία, δεν φτάνει που είχε ήδη ένα εξώγαμο παιδί και μια παράνομη γυναίκα, δεν φθάνουν όλα αυτά, τώρα πέφτει και στα

χέρια πλέον των Μανιχαίων. Θρηνεί η μάνα και κλαίει. Κλαίει και παρακαλεί μέρα και νύχτα γονατιστή: "Θεέ μου σώσε το παιδί μου...Θεέ μου σώσε μου τον Αυγουστίνο...". Που αλλού να τρέξει; Καταφεύγει στην Εκκλησία. Καταφεύγει στον Επίσκοπο. Παρακαλεί: "Προσευχηθείτε κι εσείς άγιε Επίσκοπε. Προσευχηθείτε κι εσείς να σωθεί και να γυρίσει το παιδί μου πίσω μεταννημένο...- Μη φοβάσαι Μόνικα, της λέει, τόσα δάκρυα μιας μάνας δεν θα πάνε χαμένα". Αυτά τα λόγια τα έκλεισε για καλά μέσα της η καρδιά αυτής της αγίας μητέρας. Και ο Θεός για να την παρηγορήσει της δείχνει ένα σημάδι.

Βλέπει ένα όνειρο, ότι βάδιζε επάνω σε μία ευθεία σανίδα. Κι από την άλλη πλευρά βλέπει τον υιό της, τον Αυγουστίνο, επάνω στην ίδια σανίδα. Χάρηκε όταν ξύπνησε η μητέρα. "Το παιδί μου θα' ρθη μαζί μου στον ίδιο δρόμο". Τρέχει χαρούμενα να βρει το παραστρατημένο παιδί της. Του λέει το όνειρο αλλά ο Αυγουστίνος δίνει την δική του ερμηνεία: "Όχι μάνα κάνεις λάθος. Εσύ θα' ρθεις εκεί που είμαι εγώ, γι' αυτό συναντηθήκαμε επάνω στον ίδιο δρόμο". Η μάνα πονεί και κλαίει. Φεύγει πάλι στεναχωρημένη, φεύγει πάλι λυπημένη. Και καταφεύγει στις προσευχές, στον Ιησού, στην Παναγία, σε όλους τούς Αγίους δέεται και παρακαλεί να σώσουν τον Αυγουστίνο της.

Ο Αυγουστίνος συνδέεται όμως με τούς φίλους του ακόμη περισσότερο. Τους παρασύρει στην ίδια αίρεση που έχει μπλεχτεί και ο ίδιος. Όμως, ο πιο στενός του φίλος πεθαίνει. Αρρωσταίνει και πεθαίνει. Ας είναι όμως δοξασμένο το όνομα του Θεού. Διότι ο φίλος του πριν πεθάνει ξεγλίστρησε από τα χέρια των Μανιχαίων και επανήλθε στην Ορθόδοξη πίστη. Και πέθανε Ορθόδοξος. Η καρδιά του Αυγουστίνου πονεί και θρηνεί. Όταν μαθαίνει για τον θάνατο του στενού του φίλου όλα γύρω του νεκρώθηκαν. Ήταν ο καλύτερός του φίλος, όπως αναφέρει ο ίδιος. Γράφει στις Εξομολογήσεις του· " Έχασα τον καλύτερό μου φίλο. Η λύπη μου γι' αυτήν τη σκληρή απώλεια βύθισε σε φοβερό σκοτάδι την ψυχή μου. Όλα γύρω μου ήσαν νεκρά. Η πατρίδα μου ήταν μαρτύριο για μένα. Τα μάτια μου τον ζητούσαν εδώ κι εκεί, αλλά δεν τον έβλεπαν και δεν τον έβρισκαν. Όλα γύρω μου ήταν νεκρά. Τίποτε δεν με παρηγορούσε. Ούτε η γοητεία των δασών, ούτε τα αρωματισμένα τοπία, ούτε τα μεγαλοπρεπή συμπόσια, ούτε πλέον οι ηδονές, ούτε τα βιβλία και η ποίηση. Όλα ήσανε για μένα φρικαλέα. Ακόμα και το φως. Απορούσα όταν έβλεπα τούς άλλους ζωντανούς αφού είχε πεθάνει για μένα ο φίλος μου. Ωσάν να επρόκειτο να μην πέθαινε ποτέ. Κι απορούσα ακόμα, γιατί εγώ να ζω, αφού το άλλο εγώ μου, αυτός ο φίλος μου, δεν ευρίσκετο πλέον στην ζωή. Πόσο ωραία είναι η φράσις εκείνου του ποιητού, του Οβιδίου, ο οποίος μιλούσε για τον φίλο του και τον ονόμαζε το ήμισυ της ψυχής του. Ω ναι, αισθανόμουν ότι η ψυχή μου

και η ψυχή του ήταν μία. Μια ψυχή σε δύο σώματα. Δεν ήθελα πλέον να ζω. Η ζωή μου ήταν φρικαλέα αφού το εγώ μου είχε μειωθεί κατά το ήμισυ. Μόνο τα δάκρυά μου ήταν γλυκά και αυτά διαδέχτηκαν τον φίλο μου στις ηδονές της ψυχής μου".

Τόσο στενή φιλία είχε ενώσει τον Αυγουστίνο με τον φίλο του που έχασε, που ένοιωθε ότι ακόμα και ο τόπος δεν τον σήκωνε πια. Γι' αυτό ο Αυγουστίνος φεύγει και πηγαίνει στην Καρχηδόνα. Πηγαίνει σε μια διπλανή πόλη στην οποία συνεχίζει την έκλυτη ζωή του. Παραμένει ακόμα μέσα στην αίρεση των Μανιχαίων.

Καθώς περνούν τα χρόνια το μυαλό του όλο και διευρύνεται. Είναι μια μεγαλοφυΐα, δεινός ρήτορας σε νεαρωτάτη ηλικία. Οι πάντες τον θαυμάζουν. Όλοι τρέχουν να γίνουν μαθητές του. Αρχίζει, όμως, να βλέπει στην αίρεση των Μανιχαίων μερικά πράγματα που δεν του αρέσουν πλέον. Καθώς αυξάνει η ευφυΐα του και η κριτική του ικανότητα, μερικά πράγματα δεν έχουν ικανοποιητικές απαντήσεις. Και ενώ τα ερωτηματικά του ζητούν να πάρουν τις απαντήσεις τους για την αίρεση αυτή που ακολουθεί, κανένας δεν βρίσκεται να του απαντήσει. Περιμένε Αυγουστίνε, του λένουν, να' ρθει ο δάσκαλός μας ο Φαύστος. Αυτός είναι μέγας και σοφός και αυτός θα σου δώσει όλες τις απαντήσεις. Έρχεται ο Φαύστος. Ο Αυγουστίνος τον θαυμάζει καθώς τον ακούει να μιλάει στον λαό. Είναι ρήτορας πραγματικός ο Φαύστος. Όταν όμως ο Αυγουστίνος του ζητά μια ιδιαίτερη συνομιλία μαζί του ανακαλύπτει τις φτωχές γνώσεις του Φαύστου. "Θεέ μου, ομολογεί ο ίδιος, αυτός είναι αγράμματος. Αυτός δεν έχει διαβάσει ούτε Κικέρωνα, ούτε άλλους φιλοσόφους, ούτε ποιητές, τίποτε. Μερικές στείρες γνώσεις έχει. Απλώς μια ευγλωττία και τίποτα άλλο δεν έχει να παρουσιάσει". Και έτσι ο Αυγουστίνος, δέχεται την τελική απογοήτευση από την αίρεση, που φυσικά εγκαταλείπει. Ήδη από καιρό δεν του άρεσε η αίρεση που ακολουθούσε. Πως ο Θεός επιτρέπει στον άνθρωπο να γνωρίσει την αμαρτία, την πτώση και την αίρεση, αλλά και πόσο οικονομεί για όλα του τα πλάσματα! Και ενώ άλλοι μένουν μέσα στην αίρεση και την αμαρτία μέχρι θανάτου, ο Θεός σώζει τον Αυγουστίνο. Μέσα από την απογοήτευση οδηγείται στην τελική απομάκρυνση και απόρριψη.

Στην Καρχηδόνα θα μείνει πολύ λίγο, θα ρητορεύει, θα διδάσκει, αλλά τελικά θα φύγει. Η φήμη του ως ρήτορα έχει εξαπλωθεί παντού. Τον προτείνουν για ρήτορα στην Ρώμη, για να βγάξει ωραίους λόγους στον Αυτοκράτορα. Παίρνει την απόφαση να πάει στην Ρώμη.

Έχει όμως κάποια μητέρα, την Μόνικα. Η Μόνικα στο σπίτι δεν τον είχε δεχθεί για μεγάλο χρονικό διάστημα. Αλλά όμως ήταν μάνα που πονούσε. Μάνα που αγαπούσε. Και σε κάποια στιγμή κάνει όχι εκείνο που της έλεγε η λογική της, αλλά εκείνο που η καρδιά της, της έλεγε. Φωνάζει τον Αυγουστίνο και τον δέχεται στο σπίτι της. Έτσι όπως ήταν, στην κατάντια που βρισκόταν. Τώρα όμως ο Αυγουστίνος της ανακοινώνει ότι θα φύγει για την Ρώμη. Η ανησυχία της αγίας Μητέρας μεγαλώνει. "Πως, Θεέ μου, θα σωθεί αν φύγει μακριά από τα χέρια μου;" αναλογίζεται η Μόνικα, και συνεχίζει· "τώρα τουλάχιστον έχει ένα στήριγμα να ακουμπάει, έχει έναν άνθρωπο να φωνάζει· "Μη Αυγουστίνε, πρόσεχε Αυγουστίνε". Τώρα που πάει μέσα στην Ρώμη, στην αμαρτωλή Ρώμη, στην Βαβυλώνα; Που πάει τώρα ο Αυγουστίνος;" Θρηνεί και πάλι η πονεμένη μάνα. "Όχι Αυγουστίνε, μην φεύγεις παιδί μου. Μείνε μαζί μου...". Ο Αυγουστίνος δείχνει να πείθεται. Ήταν όμως απλώς ένα παιχνίδι που έπαιξε στην Μόνικα. Με πλάγιο τρόπο και χωρίς να της το πει, φεύγει, ενώ εκείνη τον περίμενε στο εκκλησάκι του Αγίου Κυπριανού προσευχόμενη. Άδικα περιμένει τον άσωτο γιο της, ενώ εκείνος φεύγει κρυφά με την παράνομη γυναίκα του και το νόθο παιδί του. Όταν πλέον η Μόνικα καταλαβαίνει τι έγινε ξεσπά σε λυγμούς και σε θερμή προσευχή. "Θεέ μου, σκέπασε το παιδί μου εκεί που πηγαίνει. Φύλαξε το Χριστέ μου, Παναγιά μου. Το παιδί μου έφυγε πλέον από τα χέρια μου, αλλά το αναθέτω σ' Εσένα Χριστέ μου....".

Εκλαιγε η Μόνικα. Ο Αυγουστίνος, όμως, πηγαίνει στην Ρώμη. Εκεί συνεχίζει την ζωή της ασωτείας, της μέθης και της πορνείας. Γυρίζει δεξιά και αριστερά με γυναίκες, παρότι είχε ήδη το πρώτο θύμα, τον Αδεαδάτο, το πρώτο του παιδί, το οποίο μεγάλωνε δίπλα του. Αλλά όμως ο Θεός εισακούει τις προσευχές της Μόνικας. Είδε τα γονατίσματά της. Τα πόδια της είχαν λειώσει και τα γόνατά της είχαν τριφτεί. Έβλεπε ο Θεός εκείνα τα δακρυσμένα μάτια και σαν Πατέρας στοργικός ήξερε τι έκανε. Ο Θεός έπαιρνε τον Αυγουστίνο από την Μόνικα αλλά τον οδηγούσε στην οδό της σωτηρίας. "Όπου πλεόνασε η αμαρτία, εκεί υπερεπερίσσευσεν η χάρις". Πηγαίνει στη Ρώμη. Εκεί βγάζει όμορφους λόγους προς τον Αυτοκράτορα. Έφθασε στο σημείο να παραδεχτεί ότι "έγραφα λόγια και πράγματα για τον Αυτοκράτορα, που ο ίδιος δεν τα πίστευα. Έπρεπε να κολακεύω τον Αυτοκράτορα και όλους τους αυλικούς του, για να είμαι αρεστός και όλοι να με δοξάζουν ". Ήταν μυαλό και πνεύμα εγωιστικό. Ήθελε οι άλλοι να τον τιμούν και να τον δοξάζουν. Η φήμη του, σαν ρητοροδιδασκάλου, είχε εξαπλωθεί πέρα κι από την Ιταλία, είχε φθάσει σε όλα τα μέρη του τότε γνωστού κόσμου.

Αλλά κάποια στιγμή, οδηγείται στην πόλη των Μεδιολάνων, στο σημερινό Μιλάνο. Εκεί Επίσκοπος, είναι ο Αμβρόσιος. Ο Άγιος Αμβρόσιος, ένας γενναίος μαχητής της πίστεως

μας, είναι ο άνθρωπος εκείνος που όταν ο Αυτοκράτορας Θεοδόσιος, σκότωσε στη Θεσσαλονίκη, μέσα στο Ιπποδρόμιο, 7.000 ανθρώπους και είχε το θράσος μετά να πάει στα Μεδιόλανα, στην Επισκοπή του, όταν έμαθε ότι ο Αυτοκράτορας έρχεται στο Μητροπολιτικό Ναό μετά το αποτρόπαιο έγκλημά του, ναι ο Αμβρόσιος, ένας ορθόδοξος επίσκοπος της Εκκλησίας μας, τόλμησε και έκανε κάτι γενναίο. Κατεβαίνει κάτω και μόλις πλησιάζει ο Θεοδόσιος ο Αυτοκράτορας, του κλείνει κατάμουτρα την πόρτα. "Έξω από το ναό μου. Δεν μπορείς με χέρια ματωμένα να μπεις μέσα" του λέει. Πόση τόλμη χρειάζεται για να πει κανείς κάτι τέτοιο σε μία εποχή που οι Αυτοκράτορες είχαν τη δύναμη, ανά πάσα στιγμή να σε σκοτώσουν. " Η θα ζητήσεις δημόσια συγγνώμη από το λαό μας, και θα μετανοήσεις δημόσια, ειδάλλως μέσα στο ναό, Θεοδόσιε δεν μπαινεις". Βλέπετε στάση ηρωική μπροστά σε Βασιλιά και μάλιστα στον Αυτοκράτορα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, που κράτησε ο Άγιος Αμβρόσιος;

Που είναι σήμερα έτσι θαρραλέοι Επίσκοποι; Που είναι σήμερα οι κληρικοί που τολμούν ;

Ο Αυγουστίνος βλέποντας την ρητορικότητα και τις γνώσεις του Αγίου Αμβροσίου, θαμπώνεται. Θαμπώνεται, διότι του αρέσει η ρητορεία. Ήδη ο ίδιος είναι δεινός ρήτορας, μόλις σε ηλικία 30 ετών. Έτσι, αποφασίζει και πηγαίνει και παρακολουθεί τα κηρύγματά του. Το ένα κήρυγμα μετά το άλλο, τον πείθουν σιγά-σιγά ότι η αίρεση των Μανιχαίων που ακολουθούσε είναι σαθρή και ανόητη. Θέλει να πλησιάσει τον Άγιο Αμβρόσιο, να του μιλήσει, να λύσει τις απορίες του. Αλλά όμως, ο Επίσκοπος είναι τόσο πολύ απησχολημένος, που δεν μπορεί να βρει χρόνο να μιλήσει με τον Αυγουστίνο. Έτσι ο Αυγουστίνος, συνομιλεί με τον βοηθό που είχε ο Αμβρόσιος. Και λύνει τις απορίες του. Σιγά-σιγά, το φως του Χριστού, μπαίνει στην καρδιά του Αυγουστίνου. Που είσαι Μόνικα, να δεις ότι αρχίζει η αλλαγή και η μεταμόρφωση του γιου σου; Στο Μιλάνο αρχίζει να μεταμορφώνεται, αρχίζει να γίνεται αυτό που χρόνια παρακαλεί η μητέρα του. Τα δάκρυα της Μόνικας, αρχίζουν να φέρουν καρπούς.

Ο Αυγουστίνος σιγά-σιγά, αρχίζει να διαβάζει. Του αρέσουν οι επιστολές του Αποστόλου Παύλου. Κάθεται, τις διαβάζει και τις μελετά. Σε κάποια στιγμή, τον επισκέπτεται ένας φίλος του στενός και βλέπει στο γραφείο του, διάφορες φυλλάδες. Νόμισε ότι θα ήταν τίποτε συγγράμματα ρητόρων της αρχαίας εποχής. Διότι στον Αυγουστίνο άρεσε να

διαβάζει αρχαίους φιλοσόφους. Γι' αυτό άλλωστε έγινε και ο ίδιος ρήτορας και φιλόσοφος. Πλησιάζει όμως ο φίλος του και τι να δει; Για μεγάλη του έκπληξη βλέπει ότι αυτή τη φορά, ο Αυγουστίνος διάβαζε τις επιστολές του Αποστόλου Παύλου. Τότε κάθεται κοντά του και αρχίζει και του μιλάει για τη ζωή του Μεγάλου Αντωνίου. Του μιλάει για τη ζωή που έζησε στην έρημο ο μέγας αυτός ασκητής. Ο Αυγουστίνος αρχίζει να τaráσσεται. Τα χάνει με όσα ακούει γύρω από τη ζωή του Αγίου Αντωνίου. Μόνος του κάποια στιγμή συναισθάνεται το βάθος των λόγων που ακούει και αναφωνεί: "Αλύπιε, εμείς τι κάνουμε; Αμαθείς άνθρωποι, αμαθή άνθρωπο ονομάζει τον Μεγάλο Αντώνιο ο οποίος ήταν αγράμματος τελείως, σηκώνονται και αρπάζουν και κερδίζουν τον Ουρανό και εμείς με τέτοια γνώση και μόρφωση που έχουμε, χωρίς καρδιά κυλιόμεθα, με τη σάρκα και με το αίμα μέσα στην αμαρτία, ντρεπόμεθα να ακολουθήσουμε αυτούς, επειδή προηγήθηκαν από εμάς, και δεν ντρεπόμεθα γιατί δεν τούς ακολουθούμε;"

Αυτά είπε με τρόπο και με πόνο ψυχής στον φίλο του τον Αλύπιο. Η ώρα της χάριτος είχε αρχίσει να τον πλησιάζει. Το Πνεύμα το Άγιο, είχε αρχίσει να κατεβαίνει επάνω στον Αυγουστίνο.

Συντaráσσεται και τα μάτια του γεμίζουν δάκρυα για τα όσα είχε κάνει στην ζωή του. Θέλει να φωνάξει, να κλάψει δυνατά. Ο ίδιος θα γράψει αργότερα, ότι "ντρεπόμουν να κλάψω μπροστά στο φίλο μου γι' αυτό σηκώνομαι και φεύγω και βγαίνω έξω στην αυλή του κήπου μου". Κι εκεί άρχισε μέσα σε στεναγμούς και κλάματα να οδύρεται για το ίδιο του το κατάντημα, και για το σημείο που έχει φθάσει. Είχε φθάσει πλέον κάτω στον πάτο της αμαρτίας, στον πυθμένα. Πιο κάτω δεν ήταν δυνατόν να πάει. "Αυγουστίνε, που βρίσκεσαι;" θρηνολογούσε, "Που έφθασες; Τα γεύθηκες όλα, την αλήθεια και την χαρά όμως δεν την βρήκες Αυγουστίνε. Ακόμα, κυνηγάς την χαρά". Ο ίδιος γράφει: "Είμαι ζητιάνος της χαράς. Την ζητιανεύω χρόνια ολόκληρα. Ψάχνω να τη βρω στις γυναίκες, ψάχνω να τη βρω στα ξενύχτια, ψάχνω να την βρω στις ταβέρνες, ψάχνω να τη βρω στα μεθύσια, ψάχνω να την βρω με οποιοδήποτε τρόπο μπορώ. Η αλήθεια και η χαρά, ακόμα δεν ήλθε στην καρδιά μου. Δεν μπόρεσα να τη βρω, δεν μπόρεσα να τη γευθώ. Μόνον Εσύ, Ιησού μου, μπόρεσες να μου την προσφέρεις ". Και τώρα, θρηνεί ο Αυγουστίνος και κλαίει.

Και εκείνη τη στιγμή ακούει μια φωνή να του λέει "Πάρε και διάβασε". Μια παιδική φωνή του ψιθύριζε: "Πάρε και διάβασε, πάρε και διάβασε". Τα έχασε ο Αυγουστίνος. Κοιτάει από που έρχεται η φωνή, τίποτα δε βλέπει. Τρέχει, γρήγορα και πηγαίνει στο γραφείο του. Ανοίγει αμέσως την Αγία Γραφή και μόλις την ανοίγει, πέφτει το μάτι του επάνω στα εξής λόγια: "Μη κώμαις και μέθαις, μη κοίταις και ασελγείαις, μη έριδι και ζήλω, αλλά ενδύσασθε τον

Κύριον Ιησούν Χριστόν και της σαρκός πρόνοιαν μη ποιείσθαι εις επιθυμίας". Ήταν η μεγάλη και σωτήρια ώρα της χάριτος. Τα λόγια αυτά του Αποστόλου Παύλου, συγκλόνισαν πλέον την καρδιά του Αυγουστίνου. Αρχίζει η μεταβολή του. Αρχίζει η ώρα της χάριτος. Η Αγία Γραφή που πέταξε κάποτε, γίνεται στο εξής το αγαπημένο του βιβλίο. Κάθεται μέρα-νύχτα και θρηνεί για τον εαυτό του, διαβάζοντας το τι έχασε. Γράφει στις εξομολογήσεις του · "είχα πει ανόητο βιβλίο την Αγία Γραφή και με απλά λόγια εκφρασμένο, αλλά κάτω από την απλότητα, κρύβεται όλη η σοφία και φιλοσοφία, που δεν θα την βρείτε, ούτε σε Κικέρωνα, ούτε σε Πλάτωνα, ούτε σ' Αριστοτέλη, ούτε σε κανένα φιλόσοφο. Τέτοια άφθαστη σοφία και φιλοσοφία είναι αυτή που κρύβει". Ναι, ο μέγας φιλόσοφος και ρήτορας, ο Αυγουστίνος, ένας εκ των δέκα μεγαλύτερων φιλοσόφων όλων των αιώνων, έφθασε η ώρα να πει την αλήθεια και να ομολογήσει ότι κάτω από τα απλά λόγια της Γραφής, κρύβεται όλη η σοφία και η φιλοσοφία του Θεού.

Αρχίζει η μεταβολή. "Έως πότε Κύριε θα αμαρτάνω;" αναρωτιέται. Παίρνει πλέον σταθερή την απόφαση, "Ποτέ πια δεν θα ξαναμαρτήσω". Και ο Αυγουστίνος σταματά και απομακρύνεται από την αμαρτία. Αρχίζει να ζει ζωή αγία. Ζητά και κατηχείται. Αλλά, θυμάται με συγκίνηση τα δάκρυα της μάνας του. "Αλύπιε", λέει στο φίλο του, "να γράψω στη μητέρα μου, στη μάνα μου, η οποία έκλαιγε και θρηνούσε για το κατόντημά μου".

Μέσα στις εξομολογήσεις του, δεν γράφει πολλά για τον πατέρα του. Μα, γράφει πολλά για τα δάκρυα της μάνας του. Λέει: "Θυμάμαι τη μητέρα μου που έκλαιγε και θρηνούσε για μένα. Για τη σωτηρία μου, Αλύπιε. Τώρα να της δώσουμε τη χαρά. Ότι γυρίζω κοντά στην εκκλησία. Επιστρέφω, Αλύπιε, στον Χριστό. Επιστρέφω στην πίστη μας. Εκεί που η μητέρα μου με ήθελε τόσα χρόνια. Τα δάκρυά της με έσωσαν. Με έσωσαν Αλύπιε, τα δάκρυά της. Θεέ μου, σ' ευχαριστώ που σώθηκα. Θεέ μου, σ' ευχαριστώ. Να γράψουμε να έλθει στη βάπτισή μου. Να έρθει η μάνα μου, να με δει να βαπτίζομαι, να γίνομαι μέλος της εκκλησίας του Χριστού μας. Να χαρεί η καρδιά της. Τόσα χρόνια, 17 χρόνια, είμαι μακριά της. Δεκαεπτά χρόνια ζω και κυλιέμαι μέσα στην αμαρτία. Έλα μάνα να με δεις".

Ο Αυγουστίνος καλεί τη μητέρα του. Κι η μητέρα του παίρνει το καράβι. Ω! μάνα αγία που παίρνεις το καράβι και έρχεσαι στη Ρώμη. Ω μάνα αγία που διασχίζεις θάλασσες και κύματα για να συναντήσεις το παιδί σου! Πως να μη κάνης με τα δάκρυά σου τον Ουρανό να λυγίσει;

Πως να κρυφθεί η αγάπη που έχεις στο παιδί σου; Το καράβι όμως, ο διάβολος απειλεί να το βουλιάξει. Μη φοβείσθε, λέει η Μόνικα. Και γονατίζει και προσεύχεται. Και το καράβι φθάνει σώο και αβλαβές στη Ρώμη. Φθάνει η μητέρα του στα Μεδιόλανα και βλέπει τον γιο της. Τον γιο της μαζί με το εξώγαμο παιδί του, που πλέον είναι νέος κι αυτός 15 ετών, να κατηχούνται από τον Άγιο Αμβρόσιο, να παρακολουθούν τα κηρύγματά του. Φθάνει το Πάσχα που ετοιμάζεται και η βάπτισμα του Αγίου Αυγουστίνου. Τώρα βλέπει πια η Μόνικα τον γιο της να φοράει τη λευκή στολή, που φορούσαν τότε όσοι εβαπτίζοντο. Τον λευκό χιτώνα φορά δίπλα του και το παράνομο παιδί του. Και οι δύο έτοιμοι, κατηχημένοι χριστιανοί. Ένας φιλόσοφος, ένας ρήτορας, προσέρχεται μετά από μεγάλη περιπλάνηση μέσα στην αμαρτία και παραπλάνηση, προσέρχεται τώρα στην πίστη μας. Η μητέρα, η αγία Μόνικα, ξεσπάει σε δάκρυα λέγοντας: "Θεέ μου, Σ' ευχαριστώ... Σ' ευχαριστώ...".

Σκεφτείτε την καρδιά αυτής της μητέρας, που τόσα χρόνια παρακαλούσε, παρακαλούσε ακούραστα και υπομονετικά, και αυτό που είδε τώρα την χαροποιεί τόσο πολύ, δοξάζει τον Θεό και ξεσπάει σε δάκρυα ευτυχίας και ευχαριστίας. Μεγάλο Σάββατο το βαπτιστήριο ετοιμάζεται. Και ο Αυγουστίνος προσέρχεται, μαζί με το γιο του, στις 25 Απριλίου του 387 για να γίνει μέλος της Ορθοδόξου Εκκλησίας του Χριστού. Ο Αυγουστίνος, από τον Άγιο Αμβρόσιο, Επίσκοπο Μεδιολάνων, βαπτίζεται χριστιανός. Πόσο χαίρει, η καρδιά αυτής της μάνας. Τώρα πλέον αρχίζει νέα ζωή μαζί με την μητέρα του και με το παιδί του, που είναι πλέον και πνευματικά αδέρφια.

Η παράνομη γυναίκα, ειδωλολάτρισσα, καταλαβαίνει ότι δεν έχει θέση κοντά του. Ο Αυγουστίνος έχει ριζικά αλλάξει. Δεν είναι πλέον, εκείνος ο διεφθαρμένος άνθρωπος που γνωρίζει. Ο Αυγουστίνος είναι πλέον πιστός, ορθόδοξος χριστιανός. Αναγκάζεται και τον εγκαταλείπει και γυρίζει στην Αφρική, στην πατρίδα της. Αλλά, και ο Αυγουστίνος, σκέφτεται ότι δεν μπορεί να κάνει πια τίποτα στην διεφθαρμένη Ρώμη. Προτείνει στην μητέρα του να γυρίσουν πίσω στην πατρίδα τους. Λίγες μέρες πριν την αναχώρησή τους κάθονται μαζί στις όχθες του Τίβερη και συνομιλούν· "Αυγουστίνε αυτό που ήθελα να δω, το είδα. Χρόνια ολόκληρα παιδί μου, το ξέρεις, προσευχόμουνα για να σωθείς και όχι μόνο ο Θεός μου έδωσε τη σωτηρία σου, αλλά χάρηκα που είδα τη βάπτισή σου και ότι είσαι πλέον μέλος της εκκλησίας. Δεν υπάρχει πλέον λόγος ο Θεός να με κρατά άλλο στη ζωή". Και ξαφνικά, μέσα σε 5 ημέρες, η Μόνικα αρρωσταίνει βαριά. Ο πυρετός ανεβαίνει και έρχεται ο θάνατος. Πολύ γρήγορα η αγία Μόνικα παραδίδει την ψυχή της στο Θεό ευχαριστημένη, διότι το παιδί της είχε πλέον σωθεί. Τα δάκρυά της έσωσαν τον Αυγουστίνο.

Το ακούτε γονείς; Αν θέλετε τα παιδιά σας να στέκονται και να τα βλέπετε ψηλά, εσείς πρέπει να είσθε στα γόνατα και με δάκρυα στα μάτια. Έχουμε πατέρα στοργικό, και αν τα παιδιά σας φύγανε από κοντά σας έχει τη δύναμη, όπως τον Άγιο Αυγουστίνο να σας τα φέρει πίσω. Και όχι μόνο έδωσε τη χαρά, ο Θεός στη Μόνικα και βράβευσε τα δάκρυα της, αλλά πλέον από τούς ουρανούς, μαζί με τον σύζυγό της τον Πατρίκιο, γεύεται μεγαλύτερας χαράς.

Γυρίζοντας ο Αυγουστίνος με το παιδί του στην Αφρική, πεθαίνει και το παιδί του. Πεθαίνει και ο γιος του, το παράνομο, το εξώγαμο παιδί του. "Ο υιός της αμαρτίας μου, ο υιός της ανομίας μου", όπως ο ίδιος τον ονομάζει. Και έτσι μένει ελεύθερος ο Αυγουστίνος από κάθε οικογενειακό βάρος. Ιδρύει εκεί στο σπίτι του μοναστήρι, το κάνει μοναστική αδελφότητα. Ζούνε σαν καλόγεροι, με μερικούς φίλους του, που βρήκε πίσω όταν γύρισε, και τούς έφερε κοντά στο Χριστό. Προσπαθεί να φτιάξει αδελφότητα αλλά δεν το πετυχαίνει γιατί ο Θεός είχε άλλα σχέδια. Και όπως λέγει ο ίδιος "ο Θεός γελούσε με τα σχέδια τα δικά μου, διότι δι' άλλα σχέδια εκείνος με προόριζε".

Πηγαίνει στη διπλανή πόλη, στον Ιππώνα. Ο Επίσκοπος εκεί ζήτησε και παρέμεινε ο Αυγουστίνος αρκετό χρονικό διάστημα σ' αυτή την πόλη. Οι χριστιανοί είχαν την ευκαιρία να δουν και να θαυμάσουν τη ζωή και το παράδειγμα του Αυγουστίνου, και σε κάποια στιγμή που είχαν έλλειψη ιερέως, ζητά ο Επίσκοπος έναν καλό ιερέα. Και εδώ είναι αξιοσημείωτο να δούμε πως γινόταν η εκλογή των ιερέων. Ο Επίσκοπος ζητούσε από το ποίμνιό του να διαλέξει για ιερέα έναν καλό άνθρωπο της Επισκοπής. Όταν λοιπόν χρειάστηκαν στον Ιππώνα ιερέα με μια φωνή όλοι φώναξαν: "Τον Αυγουστίνο ιερέα". Τα έχασε ο Αυγουστίνος: "Εγώ να γίνω ιερέας; Εγώ που ήμουν ένας άσωτος, ένας πόρνος, ένας αιρετικός..;". Ο κόσμος όμως επιμένει και ο Αυγουστίνος οφείλει να υποχωρήσει. Ο Επίσκοπος λοιπόν τον χειροτονεί διάκονο και πρεσβύτερο. Και γίνεται ο Αυγουστίνος μέγας και τρανός. Η αγάπη του στον Θεό γίνεται η κινητήρια δύναμη ενός μεγαλεπήβολου και σπάνιου έργου το οποίο αναπτύσσει σαν ιερέας. Και ο καλός Επίσκοπος ζητάει τον Αυγουστίνο όχι μόνο ιερέα αλλά τον θέλει συνεπίσκοπό του. "Να κάνω τον Αυγουστίνο συνεπίσκοπό μου. Να διοικούμε μαζί τον Ιππώνα". Και έτσι ο Αυγουστίνος σύντομα χειροτονείται και Επίσκοπος Ιππώνος, μαζί με τον Επίσκοπο που ήδη ευρίσκετο στην πόλη εκείνη.

Υπόδειγμα ποιμένος αναδεικνύεται ο Αυγουστίνος και δημιουργεί το κράτος του Θεού. Σαν Επίσκοπος πλέον ο Ιερός Αυγουστίνος αναπτύσσει τεραστία δραστηριότητα. Καθοδηγεί και χειροτονεί κληρικούς αγίους. Κληρικούς καλούς, κληρικούς που ενδιαφέρονται για το ποίμνιο αφού πρώτα καθαίρεσε τούς αναξιούς, και τούς απομάκρυνε από την εκκλησία. Αλλά αυτοί που απομακρύνθηκαν δεν άργησαν να σπείρουν συκοφαντίες εις βάρος του Αυγουστίνου. Πόσες δοκιμασίες και θλίψεις πέρασε, από τούς δυσαρεστημένους αυτούς κληρικούς, δεν περιγράφεται με λίγες μόνο λέξεις. Εκείνος όμως στάθηκε πάντοτε ακέραιος και σταθερός. Δεν δειλίασε σε τίποτα. Αλλά πέρα από τις δοκιμασίες που τις αντιπαρήλθε νικητής, ανέπτυξε έργο σπάνιο. Ήταν ακόμα τόσο δίκαιος, που είχε δικαιώματα να δικάζει. Και όλοι, και ειδωλολάτρες ακόμα, όταν είχαν μια υπόθεση, έτρεχαν στον Αυγουστίνο, για να τούς λύσει τη διαφορά τους. Και όλοι υπάκουαν στη γνώμη του. Σε βαθεία γεράματα ο ιερός Αυγουστίνος, ζήτησε να χειροτονηθεί νέος Επίσκοπος στην περιοχή του, γιατί πλησίαζε το τέλος του.

Ήρθε η ώρα να παραδώσει την αγία του ψυχή στο Θεό. Η κοιμήσή του έγινε στις 23 Αυγούστου του 430. Η Εκκλησία μας, τον κατέταξε μεταξύ των Αγίων πατέρων. Η μνήμη του εορτάζεται στις 15 Ιουνίου, ημέρα κατά την οποία εορτάζει η Ιερά Μονή μας.

Αυτός είναι ο Άγιος Αυγουστίνος. Αυτή είναι η ζωή και το έργο του, και με λίγα λόγια το πως ξεκίνησε και που έφθασε το παιδί της χάριτος του Θεού. Πως ο Θεός τον πήρε μέσα απ' την αμαρτία και τον έσωσε. Γι' αυτό κι εκείνος μεσιτεύει ενώπιον του θρόνου του Θεού για τούς άσωτους νέους που παρεκκλίνουν από τον δρόμο Του. "Νέοι, μην ψάχνετε τη χαρά", φωνάζει ο ίδιος ο Αυγουστίνος, "μην ψάχνετε τη χαρά στις γυναίκες, στα μεθύσια, στις καφετέριες, στις ντισκοτέκ. Δεν υπάρχει χαρά κι ευτυχία εκεί πέρα. Ο ίδιος ο Αυγουστίνος τα' ομολογεί που τα έζησε. Νέοι, χαρά και ευτυχία, θα βρείτε μόνο κοντά στο Χριστό. Κι εσείς γονείς αν θέλετε να σώσετε τα παιδιά σας, μιμηθείτε την αγία Μόνικα. Γίνετε κι εσείς Μόνικες. Μιμηθείτε τη μητέρα του Αυγουστίνου, για να δείτε τα παιδιά σας να καταταγούν μεταξύ των Αγίων και των Οσίων, για να δοξάζουν το Πανάγιον όνομα του Ιησού μας, Ον υμνείτε και υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. ΑΜΗΝ.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Πολλοί νέοι γυρίζουν στον δρόμο του Θεού και μας γράφουν επιστολές για το θαύμα που συντελέστηκε στην ζωή τους με την μεσιτεία του Αγίου Αυγουστίνου. Σε κάποιον νέο 23 ετών, ναρκωμανή, του εμφανιζόταν ένας Άγιος και τον ρωτούσε εάν θέλει να σωθεί. Ο νέος απαντούσε ότι θέλει να σωθεί από το πάθος των ναρκωτικών που τον είχαν καταστρέψει. Τότε ο Άγιος του λέει: "Το σπίτι μου είναι στο Τρίκορφο Δωρίδος, έλα εκεί και θα γίνεις καλά". Πράγματι ο νέος ήλθε, μας διηγήθηκε τα όσα του είχαν συμβεί και τον οδηγήσαμε στο Ναό του Μοναστηριού. Όταν είδε την εικόνα του Αγίου Αυγουστίνου φώναξε: "Αυτός ήταν.. αυτός ήταν..." και έπεσε στα γόνατα και τον προσκύνησε. Το θαύμα έγινε. Μέχρι και σήμερα ο νέος αυτός, όπως μας πληροφορεί, όχι μόνον απαλλάχθηκε από τα ναρκωτικά αλλά και από κάθε επιθυμία τους. (Επειδή πρόκειται για ναρκωτικά γι' αυτό δεν κοινοποιούμε το όνομα του νέου).

Η κ. Βησσαρία Δάγλα από την Λευκάδα πέρασε μία φοβερή δοκιμασία με τον γιο της Παναγιώτη που ζει στην Αμερική. Τα Χριστούγεννα του 1994 ο γιός της παντρεμένος με τρία παιδιά, εγκατέλειψε το σπίτι του άνευ λόγου και αιτίας και έφυγε. Η μητέρα του μόλις το έμαθε και μη μπορώντας να κάνει τίποτα άλλο έπεσε στα γόνατα και παρακαλούσε τον Άγιο Αυγουστίνο και την Μητέρα του Μόνικα να πρεσβεύσουν για το παιδί της. Και πράγματι, μέσα σε δύο μήνες το θαύμα έγινε, εισακούστηκαν οι προσευχές της και ο Παναγιώτης γύρισε στο σπίτι του και στην οικογένειά του μετανοημένος για το σφάλμα του. Ο Άγιος Αυγουστίνος είχε μεσιτεύσει για 'κείνον όπως και για χιλιάδες νέους.

Η κ. Ασπασία Βόλγα (Τραπεζάκι-Δίστρατο Άρτας) μας γράφει: "Αγαπητέ μου Γέροντα, παρακολουθούσα την εκπομπή σας και συγκινήθηκα στο άκουσμα ότι στις 15 Ιουνίου, εορτή του Αγ. Αυγουστίνου και της μητέρας του Αγίας Μόνικας, θα κτυπούσαν τα 400 σήμαντρα και οι 62 καμπάνες της Μονής σας και ότι η "γη θα σειόταν" από την κωδωνοκρουσία. Έπασχα από εξάρθρωση της γνάθου 18 χρόνια. Δεν μπορούσα να φάω, να γελάσω κλπ. Ακούγοντας για τούς Αγίους σας παρεκάλεσα τον Άγιο Αυγουστίνο και την μητέρα του να με θεραπεύσουν. Σταύρωσα εκείνη τη στιγμή, ενώ σας έβλεπα στην τηλεόραση να μιλάτε,

το αριστερό μου μάγουλο. Και το θαύμα έγινε αμέσως. Θεραπεύτηκα, αυτοστιγμής. Σήμερα μπορώ και γελάω ξανά, τρώγω άνετα και δοξάζω τον Θεό και τους Αγίους που με θεράπευσαν.

Ο Θεός να σας έχει καλά και να σας δίνει δύναμη.

Η ανάξια δούλη του Κυρίου

Ασπασία Βόλγα”

Η κ. Κελαϊδή-Καστρινάκη Αγγελική πρώην Διευθύντρια Προσωπικού εις το Μεγαρον Μαξιμου επί Κυβερνήσεως Μητσοτάκη, επισκέπτεται συχνά την Μονή μας, διότι έχει μεγάλη ευλάβεια προς τον Άγιο Σεραφείμ. Πάντοτε όμως προσκυνούσε άθελά της μόνο την εικόνα του Αγίου Σεραφείμ και ξεχνούσε τον Άγιο Αυγουστίνο.

Όπως μας περιγράφει η ίδια μια νύκτα είδε τα εξής εις τον ύπνο της: “Είδα ότι εισερχόμουν στο Μοναστήρι σας και όταν έφθασα κάτω από το καμπαναριό και πριν εισέλθω στον Ιερό Ναό, συναντώ εμπροσθεν μου έναν άγιο, ο οποίος μου λέγει:

- Γιατί όταν έρχεσαι στην Μονή μας εμένα δεν με προσκυνάς;

- Ποιός είστε;

- Ο Άγιος Αυγουστίνος - απάντησε ο Άγιος - και χάθηκε από εμπρός μας.

Τότε - είδα - ότι προχώρησα προς το εσωτερικό του ναού. Κατόπιν βλέποντας την εικόνα του Αγίου Αυγουστίνου αμέσως ανεγνώρισα τον Άγιο που πριν από λίγο είχα συναντήσει”.

Εκτοτε η κ. Κελαϊδή, ερχόμενη εις την Ιερά Μονή μας προσκυνά αμέσως και τους δύο αγίους μας.

Απο το βιβλίο του Αγίου Αυγουστίνου "Εξομολογήσεις"

Θεέ μου, Θεέ μου, τι βάσανα δεν γνώρισα και τι εξευτελισμούς όταν ήμουν παιδί, και το μόνο που μου πρότειναν σαν κανόνα ενάρετης ζωής ήταν να είμαι υπάκουος σε ανθρώπους που μοναδικό τους ενδιαφέρον ήταν να με διδάξουν ένα πράγμα: πώς να λάμψω εδώ, σ’ αυτό τον κόσμο, και πώς να διαπρέψω στις τέχνες της φλυαρίας για να κερδίσω ανθρώπινες τιμές και πλούτη. Με στείλαν τότε στο σχολείο να μάθω γράμματα. Όμως μου ήταν αδύνατον να καταλάβω ο άμοιρος γιατί είναι τέλος πάντων τόσο χρήσιμα. Και όμως, λίγο να έκανα πως τεμπελιάζω, οι μεγάλοι με έδερναν, και έβρισκαν άριστη αυτήν τη μέθοδο. Και σ’ αυτούς τους δρόμους προχωρούσα, δρόμους γεμάτους αγκάθια που είχαν ανοίξει αμέτρητοι πρόγονοι μας για να περάσουμε κι εμείς, φορτωμένοι με διπλούς κόπους και βάσανα, εμείς οι γιοι του Αδάμ.

Όμως από τότε, Κύριε, γνωρίζαμε ανθρώπους που προσεύχονταν στ’ όνομα σου. Από αυτούς τους ανθρώπους μάθαμε, όσο βέβαια μπορούσαμε, να σε σκεφτόμαστε σαν κάποιον

μεγάλο που μπορεί, ακόμα κι αν δεν μας φανερώνεται, να μας ακούει και να μας συντρέχει. Κι έτσι άρχισα, παιδί ακόμη, να προσεύχομαι σε σένα, «στήριγμα και καταφυγή μου», κι έσπασα τα δεσμά της γλώσσας – ήμουν μικρός, μα τι φωνή έβγαλα! – για να σ' επικαλεστώ και να σε εκλιπαρήσω να μη με δέρνουν στο σχολείο. Και όταν δεν άκουγες τα παρακάλια μου, «για να μην παραδοθώ στην ανοησία», τότε οι μεγάλοι, ακόμη και οι γονείς μου που ήθελαν μόνο το καλό μου, γελούσαν όταν έτρωγα τις ξυλιές, που τότε ήταν για μένα ό,τι χειρότερο και ό,τι πιο προσβλητικό.

Κύριε, έχω τούτη την απορία. Μπορεί άραγε να υπάρξει ένας άνθρωπος με γενναία καρδιά, που να σου έχει δοθεί με μian αγάπη άνευ ορίων – όμως αυτό μπορεί επίσης να το κάνει και μια απλοϊκή καρδιά – αναρωτιέμαι λοιπόν, μπορεί άραγε να υπάρξει ένας άνθρωπος με τόσο μεγάλη αγάπη μέσα του, τόσο δεμένος μαζί σου που να μην λογαριάζει πια ούτε τα σουβλιά ούτε τα σιδερένια νύχια και όλα τα άλλα σύνεργα των βασανιστηρίων – δηλαδή όλα αυτά που τα τρέμουν οι άνθρωποι σ' ολόκληρη την οικουμένη, και σου προσπέφτουν και σε ικετεύουν για να τους γλιτώσεις –, και αυτός ο ίδιος άνθρωπος να γελά με αυτούς που τα φοβούνται; Και όμως αυτό έκαναν οι γονείς μου όταν γελούσαν βλέποντας με να τρώω ξύλο από το δάσκαλο. Γιατί, αληθινά, αυτό το ξύλο το έτρεμα σαν βασανιστήριο, και με την ίδια δύναμη σε ικέτευα να με προφυλάξεις. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι λιγόστευαν και οι αταξίες μου, αφού δεν έγραφα ούτε διάβαζα και δεν είχα το μυαλό στα γράμματα όσο μου ζητούσαν.

Δεν υστερούσα σε μνήμη ή σε ευφυΐα. Ευδόκησες, Κύριε, να έχω αρκετή για την ηλικία μου. Μου άρεσε όμως να παίζω, και γι αυτό με τιμωρούσαν άνθρωποι που έκαναν τα ίδια και απαράλλαχτα. Όμως οι μεγάλοι τα παιχνίδια τους τα ονομάζουν «σοβαρές υποθέσεις». Δηλαδή οι μεγάλοι τιμωρούν τα παιδιά για πράγματα που κάνουν οι ίδιοι, και κανείς δεν λυπάται ούτε αυτά ούτε εκείνους, ενώ θα έπρεπε να τους λυπάται όλους. Τώρα ένας δίκαιος κριτής ίσως να το έβρισκε σωστό που ως παιδί τιμωρήθηκα, όταν ξεμυαλιζόμουν και αφοσιωνόμουν στην μπάλα και τα παιχνίδια, αντί να μαθαίνω τα μαθήματα που, όταν μεγάλωνα, θα γίνονταν στα χέρια μου ένα άλλο επιζήμιο παιχνίδι. Αυτός όμως που με χτυπούσε δεν έκανε και τίποτε διαφορετικό από εκείνο που κάνει ένας μεγάλος όταν συμβεί να τον νικήσει, ακόμη και στην πιο ασήμαντη συζήτηση, ένας συνάδελφος του. Η οργή και η ζήλια που πνίγουν τους μεγάλους είναι διπλάσια από αυτά που δοκίμαζα εγώ όταν με κέρδιζε στη μπάλα ο συμπαίκτης μου.

